

Nr 209

Av herrar **Johansson** i Västervik och **Almgren**, om viss ändring i bestämmelserna rörande kostnadsfria läkemedel.

Den 1 januari innevarande år trädde den allmänna sjukförsäkringen i kraft, vilket för de djupa leden innebär en väsentligt ökad ekonomisk trygghet vid sjukdom.

Vid riksdagsbehandlingen av förslaget om allmän sjukförsäkring 1953 (Kungl. Maj:ts proposition 178) yrkade undertecknade i motion II: 585 sådan ändring av förslaget, att karenstiden skulle begränsas till två dagar och att dagsbeloppet i sjukpenningklasserna t. o. m. 9 måtte utgå med oförändrat belopp under hela sjukpenningperioden.

Vid riksdagsbehandlingen 1954 av den till sjukförsäkringen anslutna läkemedelsreformen hemställde undertecknade i motion 646 om sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag, att läkemedlen skulle rabatteras med 50 procent på hela kostnaden utan något karensbelopp.

Som stöd härför åberopades bl. a. att majoriteten av landets erkända sjukkassor sedan flera år tillämpade denna ersättningsform, och att det under sådana förhållanden inte kunde anses skäligen att fråntaga sjukkassem medlemmarna en förmån som de själva valt och frivilligt betalat för.

Dessa yrkanden vann ej riksdagens bifall. Vi har emellertid stärkts i uppfattningen, att en förbättring i här berörda avseenden har stöd hos en mycket bred opinion. Speciellt gäller detta kravet på karensbeloppets slopande på läkemedel. Att denna opinion är särskilt utbredd bland dem som tidigare åtnjutit 50 procents rabatt utan karensräddning, är förklarligt.

Till yrkandet i motion 585, om begränsning av karensdagarna, avser vi att återkomma, därest denna fråga inte regleras genom överenskommelse mellan arbetsmarknadens parter, på sätt som redan skett för vissa grupper i samhället. Enligt vår mening kan inte själva anställningsformen få motivera ett olikartat skydd.

En vid årsskiftet på vissa läkemedel genomförd prishöjning har genom samtidigheten i tillkomsten av gemene man felaktigt sammankopplats med själva sjukförsäkringsreformen. Därigenom har den irritation ökat som uppstått genom karensbeloppets införande för dem vilka tidigare tillhört sjukkassor, som rabatterat läkemedlen med 50 procent utan karensbelopp, men som nu måste erlægga 3 kronor pr recipe innan de erhåller någon rabatt.

Man kan svårligen föreställa sig, att en genom karensbeloppets slopande åstadkommen prissänkning skulle leda till ett missbruk av läkemedel. Ett

regulativ häremot utgör såväl bestämmelsen om recepttvång som det faktum, att Kungl. Maj:t avgör vilka läkemedel som skall omfattas av rabatteringen.

Därest det av statsfinansiella skäl anses nödvändigt, synes den av vårt förslag betingade merutgiften kunna läggas på försäkringsavgiften.

Med stöd av det anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av läkemedelsförordningen, att karensbeloppet slopas för de läkemedel som rabatteras med 50 procent sedan karensbeloppet på 3 kronor erlagts.

Stockholm den 26 januari 1955

Eric W. Johanson

Harald Almgren